

Olimpiyat Oyunları Tarihi

M.Ö.776 - M.S.393

Bilim adamları “*Tarih, yazı ile başlar*” derler. Bu açıdan, “*Dünya tarihi, Sümerlerle başlamış*” denebilir. Yunan tarihi ise bu tarife göre M.Ö. 776’da başlamıştır. Eldeki en eski yazılı belgeler, kayıtları tutulmuş ve o yıl yapıldığı saptanmış olan Olimpiyatlara aittir. Her şeyden önce kabul edilmesi gereken gerçek, dünyada sporun Yunanistan’ın Olimpia yöresinde başlamadığıdır. Böyle bir inanış, yağlı güreşin Kırkpınar’da başladığına inanmak kadar yanlış olacaktır. Olimpiyatlar, adını bu yöreden almış ve hiçbir kesintiye uğramadan 1200 yıl devam etmiş bir olgudur. Diğer kentlerde yapılan başka spor şöenleri de Olimpiyatları örnek almışlar, ama hiçbiri Olimpiyatlar kadar önem taşımamışlardır.

M.Ö. 776’da Olimpia’da yapılan yarışmaların Olimpiyatların ilk organizasyonu olduğunu söylemek, yeni ortaya atılan görüşler ışığında pek kolay olmayacaktır. Olimpia yöresindeki kazılar sonucu ortaya çıkan bulgular, bu yörede çok daha önceleri bu gibi yarışmaların yapıldığını göstermiştir. Daha doğru bir anlatımla M.Ö. 776’da Olimpia’da yapılan yarışmaların kayıtları tutulmuş ve bu belgeleri elimizde bulunan en eski tarihli Olimpiyat olduğunu söyleyebiliriz.

İkinci çok önemli husus, Olimpiyatların başından beri Yunan yarımadasında büyük ilgi görmediğidir. M.Ö. VII. yüzyılda yaşadığı sanılan Homer’in eserlerinde, kutsal eserler olduğu kadar spor ve sanata dönük eserlerin yer almaması düşündürücüdür. Arkeolojik bulgulardan faydalanan bazı tarihçiler, M.Ö. XV. yüzyıldan beri yörede yapılmakta olan bu gibi organizasyonların M.Ö. 776’dan sonra biraz canlandığını ileri sürmektedirler.

Günlük yaşam içindeki yeri kesinlikle bilinmemekle birlikte, Sümer, Mısır ve Mezopotamya uygarlıkları devrinde günümüzde yapılan sporlara benzeyen fiziksel aktivitelerin yapıldığı bilinmektedir. Olimpiyatların felsefesinde, bariz bir şekilde Hitit ve Minos uygarlıklarının etkileri görülür. Girit Adası’ndaki M.Ö. XV. yüzyıl içinde yapıldığı saptanan freskolarda, sağ ellerinde eldiven olan gençlerin boks yaptıkları görülür. Hititlerdeki ‘Amaç Yenmektir’ prensibi de Olimpiyatlar içinde büyük yer almış olup, eldeki belgelerde sadece yarışmaları kazananların ismine rastlanırken, hiçbir yarışmada yenilenlerin adı görülemediği.

Hitit uygarlığındaki bazı inanışların, Olimpiyatlarda da yer alması gayet doğaldır. Coğrafi yakınlık, kültürlerin ve inanışların karışması Olimpiyat törenlerinde ve felsefesinde de görülür.

Hitit’te cenaze törenlerinde ölüler yıkanırken, Antik Yunanistan’da bu olay Olimpiyatlarda büyükbaş hayvanların Zeus için ateşte kavruluncaya kadar yakılması tarzında kendini göstermektedir. Diğer taraftan, Hitit toplumunda doğadaki ikili çelişki; sıcaklık-soğukluk, gece-gündüz ve iyilik-kötülük olarak ele alınırken, bu anlayış Olimpiyatlarda, ‘iyi’ olanın ‘kötü’ olana üstünlüğü olarak kabul edilmiş ve belki de bu nedenle sadece yenen sporcunun adı adeta kutsallaştırılırken, yenilen sporcunun adı anılmamıştır.

Tarihçilerin üstüne basarak vurguladıkları başka bir husus, Olimpiyatlar programında yer alan sporların, yüzyıllardır yapılan sporlar olduğunun ve bu sporların Yunanlılar tarafından keşfedilmediği, Mezopotamya, Anadolu ve Ege yörelerinden geldiğidir.

Olimpiyatları bir bakıma Yunanlıları birbirine kaynaştırmak için kullanan toplum liderleri, daha ileri bir görüşle, Olimpiyat ve şampiyonların yarattığı adeta efsanevi havayı yönenin başka bölgelerine de taşımak amacıyla başarı göstermiş ve efsane olmuş bazı şampiyonların heykellerini, çeşitli kentlerde meydanlara dikmişlerdir.

Klasik Olimpiyatlarda iki temel unsuru daima hatırlamak gerekir. Bunlardan biri, Yunan felsefesinde yer almış ve 'Arete' diye adlandırılan ve 'Güç' anlamına gelen bir kavramdır. Bu güç, savaşta düşmanı yenecek ve Olimpiyatlarda ise rakibini alt edecektir. Diğer unsursa, günümüzün dünyasında dahi daha yeni anlaşılır bir kavram olan sponsorluk kurumudur. Eski Yunan'da, Olimpiyat şampiyonları, adına katıldıkları kentlerle anılırlardı. Elinde bir şampiyonu destekleyecek veya şampiyon olacağına inandığı bir genci koruyacak imkanı olan hemen her kent, bu şampiyonların kendi kentleri adına yarışmaları için bütün imkanlarını kullanırlardı. Bu şampiyonlar da kentlerin bu cömert davranışlarını hak edebilmek amacıyla sporu bir meslek haline dönüştürmüşlerdi. Bu duruma göre, Eski Yunan'da hemen her şampiyon her bakımdan bir profesyoneldi ve geçimini sponsordan aldığı destek, yarışmalarda kazandığıyla hemen paraya çevirebildiği eşya ve mallardan gelen para ile sürdürebiliyordu.

Olimpiyatlarda şampiyonluğa verilen önem bizlerin bugünkü kafa yapımız ve anlayışımız ile değerlendirilemez. Eski Yunan'da toplumlar, taptıkları tanrıların, insanın tüm niteliklerini taşıdıklarına inanırlardı. O zamanlardaki inanışına göre, Olimpiyatlarda şampiyon olan bir sporcu sanki bir yarı Tanrı gibi el üstünde tutulurdu. Bir Olimpiyat şampiyonunun yanında, yendiği rakibinin adının dahi geçmemesi belki bu nedenden kaynaklanır.

Eski Yunan'daki anlayış, ölümden sonra bir yaşam kavramını kabul etmemiştir. Belki de bu nedenle, Tanrıların insan nitelikleri ile yaşadıklarına inanan toplum, bir bakıma yarı Tanrı olarak kabul ettikleri Olimpiyat şampiyonlarına taparcasına hayrandı.

Klasik Olimpiyatları sadece bir spor şöleni olarak görmek doğru olmayacaktır. Efsaneye göre, Tanrılar Tanrısı Zeus için yapıldığı söylenen bu yarışmalar, zamanla birbirleri için savaşan Yunan kentlerinin barış zamanındaki savaş manevraları olarak kabul edilmiş, savaşta başarılı olacak gençliğin fiziksel yapısının gelişme nedeni olarak kullanılmış, Yunanlının Yunanlıyı öldürmesini önleyecek ve Yunan yarımadasında bir birlik kurmak amacı olarak görülmüş, bir bakıma da dinsel, sosyal ve kültürel kaynaşmanın fırsatı olarak işlenmiştir.

Olimpiyatların 28 yüzyıllık tarihini üç bölümde inceleyebiliriz.

1. M.Ö 776 yılında yapıldığına dair elimizde kalıntılar bulunan ve M.S. 393 tarihinde, o zamanlar Constantinopolis diye adlandırılan bugünkü İstanbul'da oturan Roma İmparatoru I. Theodosius tarafından sona erdirilen ve 'Klasik veya Eski Olimpiyatlar' diye adlandırılan 1169 yıllık tarihçe.

2. M.S. 393'den 1896'ya kadar geçen ve belki de doğru olarak, 'Yarı Unutulmuşluk' devri denilebilecek 1503 yıllık zaman kesimi.

3. Yıllar önce yapılmış ve devamlı olamamış bazı organizasyonlardan ders alan, hayatını ve servetini ortaya koyarak 1896'da ilk Olimpiyatları organize eden Baron de Coubertin'in başlatıp devam ettirdiği 'Modern Olimpiyatlar'.

Adını, yapıldığı Yunanistan'daki Olimpia yöresinden alan Olimpiyatların başlangıç tarihi, kesinlikle M.Ö. 776 olduğunun saptanamamasına rağmen, bu olayı başlatan nedenler konusunda tarihçiler aralarında pek anlaşamamaktadırlar.

Bazıları, Olimpiyatlar'ın 'Tanrılar Tanrısı Zeus' adına yapıldığını savunurken, diğerleri o devirde efsanevi bir kahraman olarak adı hürmetle anılan Pelops'un hatırası için başladığını söylerler. Aslında, Olimpiyatların tarihi incelendiğinde zamanla Yunan tiyatrosunun belkemiğini oluşturacak trajedi, dram ve sembolizmin büyük rolü olduğu görülecektir.

Eldeki bilgilere göre, bu ilk Olimpiyatların programında, 'stade' diye anılan spor sahasının uzunluğu olan 192 metreyi kapsayan sprint (hız) koşusu bir bakıma Olimpiyatların temelini oluşturduğundan dolayı, her Olimpiyat bu koşunun galibinin adı ile anılırdı. Bu nedenle MÖ 776 Olimpiyat Oyunları'nın adı 'Coroebus' veya 'Koriobus' olarak da geçer.

Bu arada, bölgede güvenin sağlanması ve halkın daha rahat bir yaşama kavuşması ile, Olimpiyat programı zamanla zenginleşti. Gençlerin de bu oyunlarda yer almasını sağlamak amacı ile kendi aralarında yapılan çeşitli spor yarışmalarına katılmaları gerçekleşti.

Olimpiyatlardaki şampiyonluğun önemini ve kıymetini anlamak için bir zamanlar Yunanistan'ı hakimiyeti altına alan Makedonya Kralı ve Büyük İskender'in babası II. Philip'in dahi M.Ö. 356 ve daha sonraki iki Olimpiyata katılarak üç ayrı spor dalında birinci olduğunu bilmek yetebilir.

Klasik Olimpiyatlarda şampiyonlar genelde sporu bir meslek olarak kabul ederlerdi. Bu nedenle de, her dört yılda bir yapılan Olimpiyatlara hazırlık olarak, bu süre içinde diğer kentlerde yapılan yarışmalara katılır ve bir bakıma formlarını korurlardı. Bunlar arasında, M.Ö. 164, 160, 156 ve 152 yıllarında, yani 154, 155, 156 ve 157. Olimpiyat Oyunları'nda kısa ve uzun mesafede, zırhlı koşuların hepsinde birinci olmuş, tam 12 kez şampiyon olan Rodoslu Leonidas efsane şampiyon olarak anılır.

Romalıların M.Ö. II. asırda Yunanistan'a hakim olmaları ile oyunların kurallarında bazı değişiklikler yapıldı ve sadece Yunan vatandaşlarına açık olması gereken Olimpiyatlara, Roma İmparatorluğu'nun sınırları içindeki herkesin katılması gerçekleştirildi.

Pek çok tanınmış asker ve aralarında zamanında Roma İmparatoru dahi olmuş kişiler Olimpiyatlarda yarıştı. Sporla hiçbir ilgisi olmamasına karşın, kendisinin de tarihe bir Olimpiyat şampiyonu olarak geçmesini isteyen Roma İmparatoru Nero, M.S. 65 yılındaki Olimpiyatlarda programda olmayan atlı araba yarışmaları düzenlemiş ve bu yarışmaya katılarak, rakiplerinin korkudan yarışmadıkları bir ortamda Olimpiyat şampiyonu olmuştu.

Demokrasinin beşiği olarak kabul edilen Yunan'da Olimpiyat Oyunları sadece Yunanlılar için yapılırdı. Hiçbir yabancı veya esirler oyunlara katılamaz, kadınlar sahaya seyirci olarak dahi giremezlerdi. Yetkililerin gözünden kaçarak, seyirci olarak sahaya giren kadın, en yüksek bir tepenin üstünden aşağı atılarak ölüme gönderilirdi. Tarihçiler, bu ölümcül kazanın tek bir kez

uygulanmadığını ve ailesinde pek çok Olimpiyat şampiyonu olan bir kadının, yakalanmasına rağmen serbest bırakıldığını yazarlar. Kadınların yarışmaların yapıldığı sahaya girmesi, sadece arabayı çeken atların sahibi kadın olduğu zaman gerçekleşebilirdi.

Olimpiyat Oyunları arasındaki dört yıl '**Olimpiad**' diye adlandırılır ve oyunlar sırasında tüm yetki hakeme bırakılırdı. Zamanla, spor dallarının çoğalması nedeniyle hakemlerin sayısı 10'a çıkarılmıştı. Oyunlar sonunda şampiyon olan sporcuya verilecek ödüller de hakem tarafından verilirdi. Yarışmalara katılmak isteyen genç Yunan vatandaşı da olsa hakemlere hırsızlık veya cinayetten sabıkası olmadığını ispatlaması gerekirdi. Yarışmalara kabul edilen sporcuların adları ve katılacakları spor dallarını gösteren bir liste herkesin görebileceği bir yere konur ve oyunlar sonuna kadar asılı kalırdı. Katılacak atletler Olimpiyat kurallarına uyacaklarına dair yemin ederlerdi.

Zamanla, seyirci sayısının artması ve eldeki tesisin yetersizliği nedeniyle ilk yapılan stat üç kez yenilenmişti. On binlerce seyircinin ayakta seyrettiği oyunlar sırasında zamanın tanınmış filozof, düşünür, şair ve hatta tarihçileri de gelir, konuşmalar yapar ve Olimpiyatları seyrederlerdi. Stadın içten içe boyu 192 metrelik koşunun yapılabileceği uzunlukta olup genişliği de 35 metreyi geçmezdi.

Eski Olimpiyatlarla günümüzün sporları arasındaki en büyük fark, eski Olimpiyatların tamamen kişi sporuna dayalı bir anlayışla programlanmış olmasıdır. Eski Olimpiyatlarda, bu nedenle hiçbir takım oyunu veya sporuna rastlanamaz. En kısa koşu, 12 yüzyıllık bilinen tarihi içinde, 192 metre ve en uzununu da, daha sonraları eklenen ve adına 'uzun koşu' denen, stadın başından sonuna kadar yedi veya yirmi dört kez koşulmasını kapsayan yarışlardı.

Zamanımıza kadar yıpranmadan durabilen heykel ve yapıtlarda görülen güzellik ve mükemmellik vasıflarını Olimpiyatlarda da kullanan Eski Yunanlılar, Olimpia'daki spor yapılan yörede yönetim, sağlık merkezleri ile Olimpiyatlara katılacak sporcuların yarışmalar başlamadan bir ay önceden gelmeleri gerektiğinden, bu sporcuları barındıracak lojmanların ve bunların yanında sanat eserlerinin bulunmasına dikkat ederlerdi.

Olimpiyatlarda tüm sporcular çıplak olarak yarışlardı. Güneşten fazla rahatsız olmamak ve ciltlerini korumak amacı ile sporcular vücutlarına zeytinyağı sürerlerdi. Olimpiyatların bu haşmeti, etrafa saçtığı hürmet, şampiyonların şöhreti ve toplum üzerindeki olumlu etkisinden olacak, zamanın pek çok tanınmış yazarı olayı konu olarak ele almıştı. Bu yazarlar arasında eski Olimpiyatlara eserlerinde büyük yer veren kişi olan **Pindar** ilk akla gelir. Ama bu kadar heyecan, zafer, yenilgi, dram ve trajedinin gözler önündeki bir toplamı olan Olimpiyatları konu ederek, şairliği yanında, spora verdiği önemle M.Ö. 518-438 yılları arasında yaşadığı sanılan Pindar, bir bakıma da 'Spor Yazarlarının Babası' unvanını alacak kadar meşhur olmuştu.

Eski Yunan'daki abartılı anlatış tarzıyla kaleme alınmış şiirleriyle, şampiyonların Olimpiyatlardaki yarışmalarını anlatan Pindar, kendi hayal gücünden çıkardığı bir kahramanın da zamanımıza kadar gelmesini sağlamıştır. Atina'nın, şimdiki İranlıların atası sayılabilecek ve yakın yörelerde büyük imparatorluklar kurmuş Persler'i M.Ö. 490'da yendiği Maraton Savaşı'nı anlatan bir şiirinde Pindar, Philippides adlı bir askerın Atina'ya 40 kilometrelik mesafede bulunan Maraton'dan koşarak gelerek, zafer haberini verdikten sonra yorgunluktan düşüp ölmesini anlatmış ve bu şiir günümüzde gerçek olarak algılanan bir kanı

haline dönüşmüştür. Aslında o zamanlar uzun mesafe haberleşmesi bu işi meslek haline getiren ve idmanlı kişiler tarafından yapılırdı. 'Tarihçilerin Babası' diye anılan Herodot'un bu konuda hiçbir şey yazmaması, işin Pindar tarafından dramatize edilmiş bir olay olduğunu desteklemektedir.

Olimpiyatlar tarihi, zamanla çok gelişecek ve günümüzde dahi bizleri heyecanlandıracak Yunan tiyatrosunun tüm trajedi, dram ve sembolik kavramlarına sahiptir. Olimpiyatlar süresince yapılan türlü şenlikler ve törenler arasında bir 'Kara Koç' kurban edilmesi olayı da bu sembolizmin örneğidir. Yöreye adını vermiş ve yönetimde bulunduğu sürece çok başarılı olan Pelops'un hayatının bazı bölümleri Olimpiyatlar sırasında sembolik olarak yaşatılırdı. Efsaneye göre, Pelops'u öldüren babası, cesedi parçalara ayırmış ve bir kazanda pişirdikten sonra Tanrılara sunmuştu. Buna dayanarak, Olimpiyatlar sırasında Zeus Tapınağı'nın merdivenleri yerine, bir çukurda kesilen 'Kara Koç', 'Kara Kişi' anlamına gelen Pelops'u çağırırdı.

Olimpiyatların yapıldığı sahanın zamanla genişlemesi, büyük ve sanat eseri olarak kabul edilen yapıtların yer alması, 12 metre boyunda bir Zeus heykelini içine alabilecek kadar büyük bir tapınağın yapılması, spor tesisleri ve sporcuların barınakları ile birlikte bu bölgenin gayet çarpıcı, göz alıcı ve turistler için çekici bir yer olmasını sağlamıştır.

Roma'nın Yunanistan'ı egemenliği altına aldığı M.Ö. II. yüzyıldan itibaren imparatorluk sınırları içindeki her vatandaşa oyunlara katılma hakkı tanındı. Roma'nın spora genelde 'eğlence' olarak bakması da, Olimpiyatların kalite ve değerini azalttı denebilir.

Bazı tarihçilere göre, Olimpiyatlar çok sayıda seyirciyi yöreye getirmiş, bazı yıllar seyirci sayısı 40 binin üzerine çıkmıştır. Fakat bu kadar büyük bir kitlenin oyunların yapıldığı stada sığması imkansız gibi görülmektedir.

Yeniden Doğuş

Günümüzde pek çok tarihçi, Olimpiyatların o zamanki Constantinopolis diye bilinen İstanbul'daki Roma İmparatoru I. Theodosius'un emri ile sona erdirildiğini yazarlar. Roma tarihinde, 'Büyük Theodosius' diye anılan imparator Roma işgalindeki İspanya topraklarında doğmuş, profesyonel bir asker olup, zamanla Hristiyanlığı yaymak pahasına gaddarca kararlar almış bir hükümdardır. Theodosius, geçmişten gelen tüm Pagan adet, inanış ve tapınaklarının ortadan kalkmasını emretmiş ve Pagan bir anlayışa dayandığını bildiği Olimpiyatların sona ermesini emretmiştir.

Aslında, Olimpiyatlar bu tarihten daha önceki yıllarda önemini kaybetmiş ve başka bir inanışa göre, M.S. 260 yılında Olimpiyatların 360 yıl süre ile 90 Olimpiyat yapma hakkı, bugünkü Antakya yöresine bir belge ile verilmiştir. Antakya'nın hemen yakınında bulunan, o zamanki adı Daphne diye bilinen bugünkü Harbiye yöresinde yapılan spor şölenleri, bazı tarihçiler tarafından Olimpia'daki organizasyonun devamı olarak görülmektedir.

Türkçe'de 'Defne' anlamına gelen Daphne yöresi, tarihte önemli bir yere sahiptir. 'Antioch' diye bilinen günümüzün Antakya'sı, o zamanlar 'Daphne yakınındaki Antakya' diye adlandırılırdı. Tarihçiler, Daphne'de MÖ II. yüzyılda dahi bir büyük stadyum olduğunu yazarlar. Fakat burada yapılan ve 'Olimpiyatlar' diye anılan organizasyon, Roma imparatorları tarafından çeşitli yıllarda değişik nedenlerle geçici olarak durdurulmuştur. Bazı yıllarda asi bir generali desteklediğinden oyunların yapılması men edilmiş, bazı zamanlarda ise yöredeki zenginlerin yardımı ile yaşayan bu organizasyon

parasal destek kuruyunca durma devresine girmiştir. Oyunların men edilmesi sonucu yörenin ekonomik bunalıma girdiği Constantinopolis'deki Roma İmparatoru'na bildirilmiş, turist ve seyircinin azalmasının bir ekonomik kriz yarattığına inanılmış ve oyunların devamı için izin vermişlerdir.

Oyunların masraflarını karşılamak üzere yörenin zenginleri tarafından bir vakıf kurulmasına rağmen, vakıf yöneticilerinin mali kaynakları kendi çıkarları doğrultusunda harcadıkları anlaşılınca vatandaşlardan gelen maddi yardımın devlet eliyle harcanması sonucu oyunlar bir süre daha devam etmiş, daha sonra devamı zorlaşmıştır. Antakya'daki Olimpiyatların her dört yılda bir, 45 günlük bir süre içinde Temmuz ve Ağustos aylarında yapıldığı belirtilmiştir.

M.S. 507 yılında Olimpiyatlar sırasında stat içinde çıkan bir çatışma ve M.S. 525'deki bir yangının hemen ardından gelen depremle 250 bin kişinin ölmesi nedeniyle Antakya kadar Daphne'nin de önemini kaybettiği tarihçiler tarafından anlatılır. Bu yörede yapılan Olimpiyatlarda, Olimpia'daki gibi kazananlara parasal veya başka ödüller verilmez, tüm vergiler ve kamu adına yapılması gereken bağışlardan muaf tutulurlardı.

Aradan yüzyıllar geçtikten sonra, Olimpia yöresindeki kalıntılar ancak XIX. yüzyıl'da ortaya çıkarılmasına rağmen, yine de 'Olimpiyatlar' adı, bir efsane olarak, Avrupa'da daimi olarak hatırlanmıştır.

Örneğin, XVII. yüzyıl'da Latin edebiyatında 'Olimpias' kelimesi, bir zaman birimi olarak kullanılmış, İngiltere'de 1592'de Shakespear piyeslerinde 'Olimpiad Oyunları' ve 'Olimpiyan Güreşleri' terimlerini kullanmış ve John Milton da 1667'de 'Olimpiyan Oyunları' deyimini eserlerine katmıştır.

İngilizler bu deyim sadece kullanmakla kalmamışlar, XVII. yüzyıl'ın başlarında zengin bir kişi olan Robert Dover, Cotswolds'daki malikanesinde 'Olympic Games' adı ile yıllık spor yarışmalarını finanse etmiştir. Bir başka İngiliz, Dr. W.P. Brookes 1849'da Wenlock kasabasında 'Olympic Games' adı ile yıllık bir spor yarışması düzenlemiş ve 1890'larda İngiltere'de, Amerika'yı da içine alacak bir 'Anglo Saxon Olimpiad'ı yapılması dahi konuşulmuştur.

İngiltere'de başlayan bu akım, bir süre sonra Yunanistan'a yayılmış, zengin bir Yunanlı işadamı olan Evangelios Zappas, Atina yakınındaki bir meydana yapılan ve 30.000 kişi tarafından seyredildiği söylenen ilk Olimpiyat Oyunları'nın, Kasım 1859'da yapılmasını finanse etmiştir. Programda kısa ve uzun mesafeler, durarak ve koşarak uzun atlamalar, güreş, halata tırmanma ve halat çekme branşları yapılmıştır. Bu organizasyon "Olimpiyatlar" adı ile 1870, 1875 ve 1888 yıllarında tekrar edilmiştir.

Bu arada, bilim adamları da Olimpia ile ilgilenmeye başlamışlar ve bazıları da, Osmanlı yöneticilerinden aldıkları fermanlarla, o zamanlar imparatorluk toprakları içinde bulunan Olimpia'da kazılar yapmışlardır. Yunanistan'ın bağımsızlığına kavuşmasından sonra kazılar hızlanmış ve ilk önce Fransızlar, sonra da Almanlar, bu yörede kazılar yaparak, Olimpiyatlar'ın bir efsane değil, gerçek olduğunu ortaya koymuşlardır. Yabancılar tarafından yapılan kazılar, çalışmanın finansmanının Fransız ve Almanlar tarafından karşılanacağı ve bulunan eserlerin de Yunanistan'da kalması üzerine anlaşılmasına rağmen, ilk kazılarda ortaya çıkan bulgular hemen Batı Avrupa müzelerinde gösterilmeye başlanmıştır.

İngiltere'deki spor şölenlerini yerinde izleyen, Amerika'daki spor anlayışına hayran olan ve Olimpia'da yapılan kazılardan haberdar olan Fransız asilzadesi Baron de Coubertin, bütün bu bulguları bir araya getirecek, uzun ve çok yorucu yıllar sonunda kendisinin 'Modern Olimpiyat Oyunları'nın Kurucusu' olarak dünyaya takdim edilmesini bilecektir.

Kaynak: E. Cüneyt Koryürek, 'Olimpiyadlar', 2003